

Arrest

nr. 212 039 van 6 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Lange van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juni 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij op 17 juni 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juni 2018 maakt verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens handel in verdovende middelen.

Op 16 juni 2018 neemt de onderzoeksrechter van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen ten aanzien van verzoeker een bevel tot aanhouding.

Op 17 juni 2018 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 211 434 van 24 oktober 2018 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 17 juni 2018 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam : L. (...) voornaam : Z. (...) geboortedatum : (...).1992 geboorteplaats : -
nationaliteit : Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17/06/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

- 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor handel in verdovende middelen (PV (...) van de politie zone van Antwerpen)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 16.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart niet dat hij een vrouw of kinderen heeft in België, noch medische problemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. (...)”

Op 2 oktober 2018 wordt verzoeker gerepatrieerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van art. 74/11, §1 tweede lid, en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Machtsmisbruik.

Schending van artikel 8 EVRM.

Eerste onderdeel,

Geen wettelijke grondslag voor het inreisverbod

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 74/11 §1 tweede lid zowel voor wat betreft de grondslag voor het inreisverbod als voor wat betreft de duurtijd.

Dit maakt duidelijk dat er geen wettelijke basis is in de Belgische vreemdelingenwet voor het nemen van een inreisverbod. Vermeld artikel bepaalt enkel de modaliteiten van de tijdsduur maar is geen grondslag voor het inreisverbod op zich.

Dit artikel laat niet toe een inreisverbod te nemen.

Het artikel handelt niet over het nemen op zich van het inreisverbod, maar enkel over de duur van het inreisverbod, dus over een modaliteit van het inreisverbod en niet over het inreisverbod op zich.

Er is in de vreemdelingenwetgeving geen grondslag voor het nemen op zich van het inreisverbod, zoals dit bijvoorbeeld wel het geval is voor het nemen van een bevel (artikel 7 vreemdelingenwet), alleszins duidt de beslissing geen wettelijke basis aan.

Het gaat om twee onderscheiden elementen, die een eigen rechtsgrond noodzakern. Artikel 74/11 §1 tweede lid vormt geen rechtsbasis voor het nemen van een inreisverbod op zich, maar enkel voor het bepalen van de in acht te nemen termijnen.

Dit middel kan niet afgewezen worden met het argument dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen wat de motivering betreft van de bestreden beslissing.

Het gaat er niet om dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in de plaats moet stellen van verwerende partij, het gaat er om dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet onderzoeken of er in de wet een grondslag is voor het nemen van een inreisverbod, en of, in casu die grond kan gevonden worden in artikel 74/11 § 1 tweede lid vreemdelingenwet.

Zoals hoger gesteld geldt dit artikel enkel de modaliteiten met betrekking tot het inreisverbod maar vormt het geen wettelijke basis voor het nemen van een inreisverbod op zich.

Daarvoor is een autonoom wetsartikel vereist, zoals dit het geval is bijvoorbeeld voor het nemen van een bevel. Dergelijk autonoom artikel ontbreekt of wordt niet aangeduid in de bestreden beslissing.

Ondergeschikt,

Wat betreft de delegatie van bevoegdheid

Aangezien verzoeker een bijlage 13 sexies mocht ontvangen in toepassing van art. 74/11 §1, tweede lid.

Verzoeker verwijst naar de volledige tekst van art. 74/11 § 1.

Dat art. 74/11 § 1 op geen enkel moment voorziet in een delegatiemogelijkheid van de Minister aan een gemachtigde. Desalniettemin heeft de Minister een delegatiebesluit opgesteld waaruit blijkt dat zij deze bevoegdheid heeft gedelegeerd aan personeelsleden met een minimale functie van attaché.

Uiteraard kan geen delegatie geschieden, zelfs niet per Ministerieel Besluit, indien de wetgever geen delegatiemogelijkheid heeft voorzien.

Dat derhalve de steller van de beslissing bijlage 13sexies manifest onbevoegd is daar enkel de Minister zelf deze beslissing kan nemen.

Tweede onderdeel,

Wat betreft de motivering van de beslissing en van de termijn van drie jaar

De beslissing vermeldt als wettelijke basis voor de termijn van drie jaar art. 74/11 § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De beslissing stelt:

" Artikel 74/11, § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: voor het vrijwillig vertrekken enkele termijn is toegestaan en/of

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. "

Het is voor verzoeker niet duidelijk naar welk artikelen juist wordt verwezen.

Immers, het artikel waar de zinsnede "betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden" in voorkomt, staat nergens vermeld in de bestreden beslissing.

Verzoeker dient zelf af te leiden wat de wettelijke motivering is voor het opleggen van het inreisverbod.

De beslissing is dan ook geenszins op een correcte manier gemotiveerd.

Moest verwerende partij verwijzen naar artikel 74/14 en/of artikel 1 § 2 van de vreemdelingenwet, blijkt dit alleszins niet uit de beslissing.

Verder dient krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek

overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St: Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'. Het is geenszins duidelijk of dit individueel onderzoek is gebeurd.

Verwerende partij verwijst louter naar het feit dat betrokkene op heterdaad betrapt zou zijn voor handel in verdovende middelen, en dat er geen bewijs is dat verzoeker op hotel logeert.

Verzoeker legde recent bekentenissen af in het kader van het onderzoek. Hij gaf toe dat hij een minieme hoeveelheid op zak had.

Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie tot de termijn van drie jaar wordt gekomen.

Er dient een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Derde onderdeel,

Artikel 8 EVRM vereist een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat.

Deze belangafweging gebeurt niet ten volle. Er wordt louter gesteld dat verzoeker heeft verklaard dat hij in België geen vrouw of kinderen heeft, noch medische problemen.

Artikel 8 EVRM behelst meer dan het begrip vrouw en kinderen. Ook het privéleven dient onderzocht te worden. Hierover wordt op geen enkele wijze gemotiveerd.

Enkel vragen of verzoeker een vrouw en kinderen heeft in België impliceert niet dat artikel 8 EVRM of artikel 74/13 vreemdelingenwet zijn nageleefd. Immers, het gehele gezins- en familieleven dient in overweging genomen te worden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Er is sprake van een schending van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 74/11 §1, tweede lid en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de onbevoegdheid de bestreden beslissing te nemen, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, machtsmisbruik en artikel 8 van het EVRM.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat er geen wettelijke grondslag is voor het nemen van de bestreden beslissing. Artikel 74/11 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet voorziet enkel in de modaliteiten van een inreisverbod, m.n. de tijdsduur. Het vormt geen autonome grondslag om een inreisverbod te nemen. Ondergeschikt betoogt verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris onbevoegd is voor het nemen van de bestreden beslissing, aangezien er geen delegatie voorzien werd in de wet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet kan worden gevolgd. Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de gevallen waarin een inreisverbod moet worden opgelegd, met een maximumtermijn van drie jaar, en de gevallen waarin een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd. Er kan niet ingezien worden hoe een wettelijke bepaling die de modaliteiten regelt voor de duur van een inreisverbod niet tegelijkertijd de wettelijke grondslag kan vormen voor het opleggen van een inreisverbod zelf of hoe de gemachtigde van de staatssecretaris de duur van een inreisverbod zou kunnen bepalen zonder het inreisverbod zelf te kunnen opleggen. Verzoekers overtuiging dat hiervoor een aparte wettelijke grondslag vereist is, maakt niet dat artikel 74, § 1, 2° van de vreemdelingenwet geen afdoende rechtsbasis vormt voor het thans bestreden inreisverbod (zie ook RvV nr. 201 184 d.d. 15 maart 2018).

Ondergeschikt meent verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet bevoegd is voor het nemen van de thans bestreden beslissing, bij gebrek aan delegatie voorzien in de wet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 6 van het Ministerieel besluit houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 18 maart 2009 luidt als volgt (eigen onderlijning):

“Art. 6. § 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : [artikel 1/2, § 3; artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 1° tot 10°, met uitzondering van 6°, en tweede en derde lid; artikel 7, tweede, derde en vijfde lid;] artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; [artikel 10ter, § 2, tweede lid, eerste zin, en § 3;] [artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid, en § 3;]; [artikel 12bis, § 2, vierde lid, eerste zin, § 3, eerste tot derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid;] [; artikel 13, § 1, derde lid, tweede zin, en §§ 3 en 4; artikel 18, § 3;] artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; [artikel 27; artikel 28]; [9artikel 29, tweede lid; artikel 40ter, § 2, zesde lid; artikel 41ter;] [artikel 42bis, § 1, eerste lid, eerste zin, 2 en 3; artikel 42ter, §§ 1 en 2; artikel 42quater, §§ 1 tot 4] artikel 42quinquies, § 4; [artikel 43; artikel 44; artikel 44bis, §§ 1 en 4, behalve indien de betrokkene een verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft; artikel 44ter; artikel 44quater, tweede lid; artikel 44quinquies; artikel 44sexies, eerste en tweede lid; artikel 44septies, § 1, eerste en tweede lid; artikel 44nonies, behalve indien de duur van het inreisverbod langer is dan drie jaar; artikel 47/4;] artikel 49, § 1, eerste lid, 6°, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste en tweede lid, en § 5;]; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; [artikel 51/5, §§ 1 en 2, en § 3, tweede tot vierde lid]; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; [...] artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; [artikel 52/3, § 1, eerste lid, en § 2]; artikel 53bis; [artikel 54, § 1, eerste lid;] artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; [artikel 61/8, § 1;] artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; [artikel 61/17; artikel 61/20, eerste lid; artikel 61/22; artikel 61/23;] [artikel 61/27, § 1, eerste en tweede lid, § 2, eerste lid en § 5; artikel 61/30, § 1 en § 2;] artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; [artikel 74/5, § 1, § 3, eerste lid, en § 4, 2°]; artikel 74/6, §§ 1,1bis, en § 2, alinéa 1er; artikel 74/7; [artikel 74/11, § 1, tweede lid; artikel 74/14, § 1, derde tot vijfde lid, en § 2, tweede lid; artikel 74/15; artikel 74/16; artikel 74/17, § 1, en § 2, eerste tot derde lid en vijfde lid; artikel 74/20; artikel 74/21.

In arrest nr. 231.043 van de Raad van State van 29 april 2015 werd onder meer het volgende geoordeeld (eigen onderlijning):

“Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de duur van het inreisverbod, de gevallen waarin een inreisverbod met een maximum van drie jaar moet worden opgelegd en de gevallen

waarin een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd. Hierin is niet uitdrukkelijk bepaald wie dergelijk inreisverbod moet of kan opleggen.”

Uit de samenlezing van artikel 6 van het Delegatiebesluit en de rechtspraak van de Raad van State blijkt afdoende dat de gemachtigde van de staatssecretaris en diens attaché bevoegd is voor het nemen van een inreisverbod.

Het eerste onderdeel is niet ernstig.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat, voor wat betreft de termijn van drie jaar van het inreisverbod, het niet duidelijk is naar welk wetsartikel wordt verwezen in de bestreden beslissing. Verder werd er onvoldoende rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker. Het zou niet duidelijk zijn of er een individueel onderzoek is gebeurd en waarom precies hem een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk is dat zij genomen werd op grond van artikel 74/11, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

De thans bestreden beslissing kan derhalve volstaan met de motivering dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. Zij hoeft niet verder te motiveren waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven. Deze motivering zou immers de thans bestreden beslissing overstijgen. Het al dan niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek is immers een motief in het kader van een verwijderingsmaatregel, niet van een inreisverbod.

De thans bestreden beslissing wijt toch verder uit hieromtrent, zodat die motivering in hoofddorde kan beschouwd worden als een overtoollig motief, dat geen aanleiding kan geven voor de vernietiging van de thans bestreden beslissing.

Ten overvloede dient te worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissing verder motiveert dat het gebrek aan vrijwillig vertrek te wijten is een risico op onderduiken. Dit risico op onderduiken wordt verder uitgelegd door te verwijzen dat verzoeker niet heeft meegewerkt met de overheden, m.n. hij heeft zich niet gemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de vreemdelingenwet voorziene termijn en levert evenmin een bewijs van verblijf op hotel. Deze feitelijke motieven vinden inderdaad steun in de definitie van ‘het risico op onderduiken’ (zoals voorzien in artikel 1 §2, 3° van de vreemdelingenwet). Er kan niet ingezien worden waarom deze motieven verzoeker niet in staat zouden stellen te begrijpen waarom het inreisverbod gepaard is gegaan met een termijn van drie jaar.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt werd wel degelijk rekening gehouden met zij individuele situatie:

Naast het risico op onderduiken werd hij immers eveneens betrapt op handel in verdovende middelen – feiten waarvoor verzoeker, naar eigen zeggen, bekentenissen heeft afgelegd – en het feit dat gelet op het winstgevend karakter hiervan, afgeleid kan worden dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker verklaarde verder geen vrouw of kinderen te hebben en dat hij geen medische problemen heeft, zodat ook rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekers betoog, dat niet verder komt – tegen de motieven van de bestreden beslissing in - dan de stelling dat geen rekening werd gehouden met zijn specifieke situatie, kan niet overtuigen.

Het tweede onderdeel is niet ernstig.

In een derde onderdeel betoogt verzoeker dat er onvoldoende een proportionaliteitstoets werd gedaan. De motivering dat hij vrouw noch kind noch ziekte heeft, is niet afdoende. Artikel 8 van het EVRM handelt ook over het privéleven.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker geen verdedigbare grief in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt. Hij laat enerzijds na aan te tonen dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsplicht zou inhouden. Verder spreekt hij over een privéleven, zonder dit concreet aannemelijk te maken. Hij verwijst vervolgens naar rechtspraak van het EHRM die handelt over ‘andere familieleden’, zonder aan te duiden welke familieleden hij in België zou hebben. Zoals hoger vermeld, werd alleszins wel degelijk rekening gehouden met de elementen zoals voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het derde onderdeel is niet ernstig.

Het eerste middel is in al haar onderdelen niet ernstig.”

2.1.3.1. Verzoeker kan tegen de bestreden beslissing niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Overeenkomstig deze bepaling moet de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd. Het eerste middel is wat dit onderdeel betreft niet-ontvankelijk.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat de vermelding in huidige bestreden beslissing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, voorkomt in het motief dat *“de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden (heeft) met de bepalingen van artikel 74/13”*. Dit kan beschouwd worden als een overtollig motief omdat huidige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, zodat eventuele kritiek hierop niet dienstig is.

2.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat er een risico op onderduiken is, nu verzoeker zich niet heeft aangemeld binnen de door artikel 5 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn, hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert en hij op heterdaad betrapt is voor handel in verdovende middelen en gezien uit het winstgevend karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Daarnaast worden in deze beslissing de specifieke omstandigheden aangehaald waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd omdat hij werd gehoord op 16 juni 2018 door de politiezone van Antwerpen en niet verklaard heeft dat hij een vrouw of kind heeft in België noch medische problemen. Tevens wordt nog overwogen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Verzoeker werpt op dat het voor hem niet duidelijk is naar welk wetsartikel de bestreden beslissing thans verwijst. Verzoeker voert aan dat het artikel waar de zinsnede *“betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden”* in voorkomt, nergens wordt vermeld in de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat hij zelf dient af te leiden wat de wettelijke motivering is voor het opleggen van het inreisverbod en de bestreden beslissing dan ook geenszins op een correcte manier is gemotiveerd. Verzoeker werpt op dat indien de verwerende partij zou verwijzen naar artikel 74/14 en/of artikel 1 § 2 van de vreemdelingenwet dit alleszins niet duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt het volgende uiteengezet:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Hieruit komt duidelijk naar voor dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens wordt in de bestreden beslissing uiteengezet dat *“de beslissing tot verwijdering van 17/06/2018 (...) gepaard (gaat) met dit inreisverbod”*. Verzoeker betwist niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 juni 2018 hem geen termijn voor het vrijwillig vertrek toestaat. Vervolgens wordt uiteengezet waarom verzoeker geen termijn voor

het vrijwillig vertrek werd toegekend. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) niet op een meer duidelijke wijze kon formuleren waar hij de zinsnede “□ 3° *Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden*” vandaan haalt, wordt erop gewezen dat de kritiek van verzoeker eerder gericht lijkt te zijn tegen de beslissing van 17 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dan tegen de thans bestreden beslissing. Alleszins volstaat het motief op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet als grond voor de bestreden beslissing. Er is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

2.1.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.1.3.4. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

§ 2 De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3 (...)”

In het eerste onderdeel van het eerste middel werpt verzoeker op dat er geen wettelijke grondslag is voor het opleggen van een inreisverbod. Volgens verzoeker vormt artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet enkel de wettelijke grondslag voor de modaliteiten van de tijdsduur van een inreisverbod maar niet voor het inreisverbod zelf. Verzoeker kan niet worden gevolgd. Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de gevallen waarin een inreisverbod moet worden opgelegd, met een maximumtermijn van drie jaar, en de gevallen waarin een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd. De Raad ziet niet in hoe een wettelijke bepaling die de modaliteiten regelt voor de duur van een inreisverbod niet tegelijkertijd de wettelijke grondslag kan vormen voor het opleggen van een inreisverbod zelf of hoe de verwerende partij de duur van een inreisverbod zou kunnen bepalen zonder het inreisverbod zelf te kunnen opleggen. Verzoekers overtuiging dat hiervoor een aparte wettelijke grondslag vereist is, maakt niet dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet geen afdoende rechtsbasis vormt voor de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat er geen delegatiemogelijkheid voorzien is in artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient te worden gewezen op artikel 74/11, § 2 van de vreemdelingenwet dat bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt,

onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

Deze bepaling houdt noodzakelijkerwijze in dat het wel degelijk de minister of zijn gemachtigde is die een inreisverbod kan opleggen. Indien de gemachtigde zelf geen inreisverbod zou kunnen opleggen, valt immers niet in te zien hoe hij er zich in voorkomend geval van zou kunnen onthouden. Hieruit blijkt dat de wetgever wel degelijk in een delegatiemogelijkheid heeft voorzien (cf. RvS 29 april 2015, nr. 231.043).

De bestreden beslissing werd genomen door E. V., attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit) luidt als volgt:

"§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 1/2, § 3; artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 1° tot 10°, met uitzondering van 6°, en tweede en derde lid; artikel 7, tweede, derde en vijfde lid; artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; artikel 10ter, § 2, tweede lid, eerste zin, en § 3; artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid, en § 3; artikel 12bis, § 2, vierde lid, eerste zin, § 3, eerste tot derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid; artikel 13, § 1, derde lid, tweede zin, en §§ 3 en 4; artikel 18, § 3; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; artikel 27; artikel 28; artikel 29, tweede lid; artikel 40ter, § 2, zesde lid; artikel 41ter; artikel 42bis, § 1, eerste lid, eerste zin, 2 en 3; artikel 42ter, §§ 1 en 2; artikel 42quater, §§ 1 tot 4 artikel 42quinquies, § 4; artikel 43; artikel 44; artikel 44bis, §§ 1 en 4, behalve indien de betrokkene een verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft; artikel 44ter; artikel 44quater, tweede lid; artikel 44quinquies; artikel 44sexies, eerste en tweede lid; artikel 44septies, § 1, eerste en tweede lid; artikel 44nonies, behalve indien de duur van het inreisverbod langer is dan drie jaar; artikel 47/4; artikel 48/9, § 7, tweede lid; artikel 49, § 1, eerste lid, 6°, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste en tweede lid, en § 5; artikel 50, § 2, eerste lid; artikel 51/5, §§ 1, 2, § 3, tweede lid, § 4, eerste tot derde lid en § 6, tweede lid; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; artikel 57/6, § 2, eerste lid, 3°; artikel 52/3, § 1, eerste lid, en § 2; artikel 53bis; artikel 54, § 1, eerste lid; artikel 57/6/4, tweede en derde lid; artikel 57/6/6, § 5; artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8, § 1; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; artikel 61/17; artikel 61/20, eerste lid; artikel 61/22; artikel 61/23; artikel 61/27, § 1, eerste en tweede lid, § 2, eerste lid en § 5; artikel 61/30, § 1 en § 2; artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; artikel 74/5, § 1, § 3, eerste lid, en § 4, 2°; artikel 74/6, § 1; artikel 74/7; artikel 74/11, § 1, tweede lid; artikel 74/14, § 1, derde tot vijfde lid, en § 2, tweede lid; artikel 74/15; artikel 74/16; artikel 74/17, § 1, en § 2, eerste tot derde lid en vijfde lid; artikel 74/20; artikel 74/21.

§ 2. De personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van administratief assistent uitoefenen en die bij naam daartoe zijn aangewezen door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken of door degene die de managementfunctie -1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, door middel van een gedagtekend en door hem ondertekend schrijven, zijn ook bevoegd voor de toepassing van de bepalingen van paragraaf 1."

In casu werd het bestreden inreisverbod voor een duur van drie jaar in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen door E.V., attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals voorzien in artikel 6 van het delegatiebesluit. Er kan aldus worden aangenomen dat attaché E.V. bevoegd was tot het nemen van de *in casu* bestreden beslissing.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan verzoeker dus niet worden gevolgd in zijn betoog dat enkel de minister of staatssecretaris zelf de thans bestreden beslissing zou kunnen nemen en dat de steller van de akte *in casu* onbevoegd is.

Verzoeker stipt aan dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet de duur van een reisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden

van elk geval. Hij wijst hierbij tevens op de parlementaire voorbereidingen waarin ook wordt verwezen naar de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Verzoeker stipt aan dat er een individueel onderzoek en een individuele beoordeling dient te geschieden eigen aan de omstandigheden van het geval. Verzoeker werpt op dat het niet duidelijk is of dit individueel onderzoek heeft plaatsgevonden. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij louter verwijst naar het gegeven dat verzoeker op heterdaad betrapt zou zijn voor handel in verdovende middelen en hij niet logeert in een hotel. Verzoeker werpt op dat hij recent bekentenissen aflegde in het kader van het onderzoek en hij toegaf dat hij een minimale hoeveelheid (verdovende middelen) op zak had. Verzoeker stipt aan dat er specifiek moet worden aangeduid waarom met betrekking tot zijn specifieke situatie tot de termijn van drie jaar wordt gekomen. Verzoeker stipt aan dat een ernstige proportionaliteitsafweging dient te geschieden. Verzoeker voert aan dat een afweging tussen de belangen van de Belgische Staat en zijn belangen ontbreekt.

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat *“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:*

Betrokkene werd gehoord op 16.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart niet dat hij een vrouw of kinderen heeft in België, noch medische problemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt werd wel degelijk rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval, met name dat hij *“werd gehoord op 16.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart niet dat hij een vrouw of kinderen heeft in België, noch medische problemen heeft”*. Verzoeker betwist niet dat hij geen vrouw of kinderen in België heeft. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in een land dat het Schengenacquis toepast een vrouw of een kind heeft.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoeker een inreisverbod **met een duur van drie jaar** wordt opgelegd omdat hij betrapt werd op de handel in verdovende middelen. In die zin ziet de Raad niet in hoe de argumentatie van verzoeker dat het slechts om een minimale hoeveelheid verdovende middelen ging en hij zijn medewerking aan het strafonderzoek heeft verleend, had kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod met een minder lange duur.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State met nummer 225.871 van 18 december 2013 wordt erop gewezen dat hij niet *in concreto* aantoonde dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedenterwaarde hebben.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoeker werpt op dat artikel 8 van het EVRM een proportionaliteitsafweging vereist tussen zijn belangen enerzijds en die van de Belgische Staat anderzijds. Verzoeker voert aan dat deze belangenafweging niet ten volle heeft plaatsgevonden. Verzoeker werpt op dat louter wordt vastgesteld dat hij heeft verklaard geen vrouw of kinderen noch medische problemen te hebben terwijl artikel 8 van het EVRM meer behelst dan het begrip 'vrouw en kind'. Verzoeker voert aan dat ook het privéleven dient te worden onderzocht en dat hierover op geen enkele wijze wordt gemotiveerd. Verzoeker stipt aan dat enkel vragen of hij een vrouw of kinderen heeft in België niet impliceert dat artikel 8 van het EVRM werd nageleefd.

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat verzoeker "werd gehoord op 16.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart niet dat hij een vrouw of kinderen heeft in België, noch medische problemen heeft."

Verzoeker betwist niet dat hij geen vrouw of kinderen in België heeft. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in een land dat het Schengenacquis toepast een vrouw of een kind heeft.

Verzoeker wordt bijgetreden dat de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming ruimer is dan de bescherming van het gezinsleven met de echtgenoot en kinderen. Verzoeker werpt op dat geen

rekening werd gehouden met zijn privéleven. Verzoeker laat evenwel na concrete elementen met betrekking tot zijn privéleven bij te brengen. Verzoeker beperkt zich tot een louter theoretisch betoog.

Een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt op die manier niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.1.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt machtsmisbruik aangetoond.

2.1.3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.1.3.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.1.3.9. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van artikel 8 EVRM.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. Dat ook de terugkeerrichtlijn hier onder valt. Dat het inreisverbod is opgenomen in de terugkeerrichtlijn.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

(...)

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. "

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn hoorrecht dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Het hoorrecht moet ook effectief en daadwerkelijk kunnen worden uitgeoefend en mag niet louter als een formalisme beschouwd worden (zie RvV 25 februari 2016, nr. 162 808):

"Het hoorrecht dient effectief en daadwerkelijk te kunnen worden uitgeoefend: Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, MM., pt. 87) en aldaar aangehaalde rechtspraak. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §37). "

Dat verweerder op nuttige wijze moet worden gehoord, wordt eveneens bevestigd in arrest nr. 187 916 van 2 juni 2017 van Uw Raad (eigen onderlijning) :

"De verwerende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat verzoekende partij haar relatie niet aantoonbaar, indien de verzoekende partij op nuttige wijze was gehoord omtrent haar gezinsleven, dit is voor het treffen van de bestreden beslissing, aangenomen mag worden dat zij het huwelijksattest ook aan de verwerende partij had kunnen voorleggen en aldus enig concreet begin van bewijs van haar relatie had kunnen verstrekken. Daar verzoekende partij niet op correcte wijze gehoord werd, liggen er thans te weinig gegevens voor om te oordelen of zij al dan niet gewag kan maken van een effectief

beleefde gezinssituatie met de heer P.F.. Het kwam aan de verwerende partij toe om dit te onderzoeken.

De Raad kan, samenvattend, alleen maar vaststellen dat verzoekende partij niet op nuttige wijze werd gehoord omtrent haar gezinsleven zodat zij niet in de gelegenheid werd gesteld om daarover relevante gegevens bij te brengen. Het betoog van de verwerende partij dat verzoekende partij ruimschoots de kans heeft gehad om via de geijkte wegen aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf ontslaat de verwerende partij niet van haar verplichting de verzoekende partij op nuttige wijze te horen.

Er kan niet zondermeer gesteld worden dat de elementen die de verzoekende partij met betrekking tot haar gezinsleven had kunnen aanbrengen indien zij correct was gehoord, van geen invloed zouden zijn geweest op de besluitvorming inzake de bestreden beslissing. Een schending van het hoorrecht wordt aannemelijk gemaakt. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek naar de gegrondheid van de overige middelonderdelen kan niet leiden tot een ruimere nietigverklaring en is derhalve niet aan de orde. "

Verzoeker was niet in staat om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt duidelijk te maken. Er werden puur pro forma enkele onduidelijke vragen gesteld maar er werd niet werkelijk gepeild naar elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Derhalve is verzoeker niet 'op een nuttige wijze gehoord'.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste middel van zijn verzoekschrift.

Hij heeft geen strafblad. Voornoemde feiten zijn de eerste feiten die gepleegd werden. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat verzoeker heeft meegewerkt aan het strafonderzoek en bekentenissen heeft afgelegd. Hieruit blijkt dat het om een minimale hoeveelheid verdovende middelen ging.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij dit kunnen opwerpen.

Met al deze omstandigheden is in de beslissing geen rekening gehouden.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn administratieve verdediging, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU en artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt in essentie dat hij niet in de mogelijkheid werd gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt duidelijk te maken. Hij werd niet op nuttige wijze gehoord. Nochtans had een degelijk gehoor tot een andere beslissing kunnen leiden, aldus verzoeker, verwijzend naar een blanco strafblad en het feit dat hij aan het strafonderzoek heeft meegewerkt. Het ging bij de handel in drugs slechts over minieme hoeveelheden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt welke elementen de thans bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Hij betwist vooreerst geenszins het risico op onderduiken, m.n. dat hij zich niet bij de gemeente gemeld heeft binnen de artikel 5 van de vreemdelingenwet voorziene termijn; hij betwist niet dat hij geen bewijs voorlegt van een verblijf op hotel. Voorts betwist hij evenmin de hem ten laste gelegde feiten waardoor hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het feit dat hij beweert mee te werken in het strafdossier doet daar geen afbreuk aan.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat verzoeker wel degelijk op nuttige wijze werd gehoord, zoals blijkt uit de vragenlijst d.d. 20 juni 2018. Verwerende partij voegt de vertaling bij van dit gehoor waaruit onder meer blijkt dat verzoeker onder meer verklaarde geen ziekte, duurzame relatie, familie of kinderen in België te hebben. Er werd hem expliciet gevraagd of er redenen waren om niet terug te keren naar het herkomstland, waarop verzoeker negatief antwoordde (stuk 1).

Het tweede middel is niet ernstig."

2.2.3.1. Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)"

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een inreisverbod met een duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoeker voert aan dat hij niet in staat was om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt duidelijk te maken, er werden hem puur *pro forma* enkele onduidelijke vragen gesteld en er werd niet werkelijk gepeild naar elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Verzoeker laat dan ook gelden dat hij niet op een nuttige wijze werd gehoord. Verzoeker werpt op dat indien hij gehoord zou zijn geweest hij had kunnen opwerpen dat hij geen strafblad heeft, de voornoemde feiten de eerste feiten zijn die hij heeft gepleegd, hij heeft meegewerkt aan het strafonderzoek en bekentenissen heeft afgelegd en hieruit blijkt dat het om een minimale hoeveelheid verdovende middelen ging. Verzoeker werpt verder op dat hij had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker voert aan dat deze argumentering tot een andere beslissing had kunnen leiden indien hij gehoord zou zijn geweest.

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat "Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 16.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart niet dat hij een vrouw of kinderen heeft in België, noch medische problemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoeker een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd omdat hij betraapt werd op de handel in verdovende middelen. In die zin ziet de Raad niet in hoe de argumentatie van verzoeker dat het slechts om een minimale hoeveelheid verdovende middelen ging, dat het de eerste keer was dat hij strafrechtelijke feiten heeft gepleegd, hij zijn medewerking aan het strafonderzoek heeft verleend en hij een blanco strafblad heeft, hadden kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod met een minder lange duur.

Verzoeker werpt op dat indien hij gehoord was geweest hij had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker gaat er evenwel

aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet: *“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Betrokkene werd gehoord op 16.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart niet dat hij een vrouw of kinderen heeft in België”*. Hieruit volgt dat de gemachtigde wel degelijk een afweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker betwist niet dat hij in België geen vrouw en/of kinderen heeft. Verzoeker reikt geen elementen aan met betrekking tot zijn gezins- en familielevens die door de gemachtigde ten onrechte niet werden betrokken bij de belangenafweging. Met betrekking tot het privéleven van verzoeker kan worden verwezen naar hetgeen hierover hoger, onder punt 2.1.3.5., werd uiteengezet. Verzoeker heeft het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de Schengenstaten niet aangetoond. Verzoeker brengt in dit verband geen elementen bij die ten onrechte niet in de belangenafweging werden betrokken.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het eerste middel van zijn verzoekschrift, kan worden verwezen naar hetgeen hoger bij de bespreking van het eerste middel werd uiteengezet.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij elementen had kunnen aanbrengen waarvan de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog niet op de hoogte was en die hadden kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing of tot het niet nemen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog verwijst naar de arresten van de Raad met nummers 126 158, 162 808 en 187 916 van respectievelijk 24 juni 2014, 25 februari 2016 en 2 juni 2017 wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van artikel 41 van het Handvest of van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

2.2.3.2. Waar verzoeker opnieuw de schending van artikel 8 van het EVRM opwerpt, kan worden verwezen naar hetgeen hoger, onder de punten 2.1.3.5. en 2.2.3.1., werd uiteengezet.

2.2.3.3. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET